

[Finansministeren]

ikke en proportional fordeling til samtlige personalegrupper, finder jeg det mest hensigtsmæssigt, at beslutning om fordelingen kan træffes ved flertalsafgørelse, og jeg må derfor på regeringens vegne afvise dette ændringsforslag.

I anledning af mindretalsudtalelsen fra fremskridtspartiet og forskellige tvivl, der er kommet til udtryk i udvalgsbetænkningen vedrørende lovforslaget om ændring i tjenestemandspensionsloven, skal jeg sige, at lovforslaget alene har til formål at videreføre den nuværende dyrtidsregulering for tjenestemandsområdet. I kraft af en midlertidig lovregel, der bortfalder den 30. september, sker der ikke indefrysning af nogen del af de udløste dyrtidsportioner til tjenestemandspensioner gennem indbetaling til ATP, og hvis ikke der blev foretaget andet, måtte tjenestemandspensionister i kraft af forlængelsesloven afgive 2 dyrtidsportioner fra 1. oktober 1979. Ved lovforslaget opretholdes paralleliteten i forhold til den reguleringsmåde, der gælder for folkepension og øvrige sociale pensioner.

Hr. Niels Helveg Petersen omtalte det radikale venstres ændringsforslag til § 6 på blad nr. 566 uden for betænkningen, om en ændret reguleringsordning. Jeg sagde allerede ved førstebehandlingen, at hvis man fra det radikale venstres side kan påpege fejl eller mangler ved det nuværende taktreguleringsystem, var jeg da parat til at overveje, at man i taktreguleringsnævnet kiggede på det. Man kunne ikke påpege sådanne fejl og mangler fra det radikale venstres side ved første behandling, og det kan man heller ikke nu i begrundelsen for ændringsforslaget. Man siger kun, at reguleringsordningen skal kunne løse problemerne omkring de offentligt ansattes relative løn tilbagegang. Man må forstå det således, at der skal tilvejebringes en automatisk løsning, der sikrer dette formål.

Jeg vil gerne sige til hr. Niels Helveg Petersen, at der findes kun én sådan løsning, og det er en genindførelse af den procentvise dyrtidsregulering, som er ensbetydende med større dyrtidsportioner regnet i kroner og øre for offentligt ansatte, i hvert fald de højrelønnede offentligt ansatte, end for alle andre. Den procentvise dyrtidsregulering afskaffede vi i 1975 med det radikale venstres tilslutning, og regeringen ønsker den ikke genind-

ført. Det er grunden til, at regeringen ikke kan gå ind for ændringsforslaget.

Hr. Honoré gentog påstanden fra første behandling om, at der var ført skinforhandlinger med de offentligt ansatte. Jeg skal henvise til min afvisning af denne påstand ved første behandling og derudover sige til hr. Honoré, at jeg synes, han skulle stille sig selv to spørgsmål. Det første spørgsmål er: kunne det af bl. a. kristeligt folkeparti stillede ændringsforslag om en forhøjelse af taktreguleringsprocenten fra 75 til 90 have bragt en aftale med de offentligt ansatte i hus? Min overbevisning er, at det kunne det ikke. Herefter synes jeg, hr. Honoré skulle stille sig selv det næste spørgsmål: er det af kristeligt folkeparti og andre partier stillede ændringsforslag herefter at betragte som et skinforslag? Jeg er sikker på, at hr. Honoré vil kunne give sig selv et fornuftigt svar på dette spørgsmål.

Jeg skal herefter anbefale, at man stemmer for det af arbejdsministeren stillede ændringsforslag nr. 7 til § 10 og imod de øvrige af forskellige mindretal stillede ændringsforslag til denne del af lovkomplekset.

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg forstod på hr. Kurt Hansen, at en rigsretssag var lige om hjørnet for mit vedkommende, fordi jeg blandt, jeg tror 150 andre svar i et enkelt svar havde tilladt mig at skrive, at arbejdsministeriet var bekendt med, at der for såvel journalister som de grafiske områder eksisterede overenskomster, der gav ferie, der overstiger 4 uger.

Jeg ved ikke rigtigt, hvad den rigsretssag skulle basere sig på, hvad den vildledning skulle gå ud på, for der eksisterer sådanne overenskomster. Der eksisterer rent faktisk sådanne overenskomster, og jeg kan jo dårligt af frygt for en rigsretssag fra hr. Kurt Hansens side bestride det faktum, at der inden for det grafiske område eksisterer sådanne overenskomster, ligesom der gør det for journalisternes vedkommende. Men det, man skal hæfte sig ved, er, at jeg derefter sagde i svaret, at regeringens forslag ikke går ud på at gribe ind i eller ændre ferieaftaler i bestående overenskomster. Det må alene være et forhandlingsspørgsmål, hvad enten det er et spørgsmål om indgåelse af nye aftaler, eller det er et spørgsmål om fortolkning af bestå-